

них виконав важливу роль щодо консолідації актів вторинного законодавства ЄС в митній сфері, новий МКЄС спрямований в першу чергу на модернізацію митної справи в рамках ЄС, зокрема, в рамках виконання програм ЄС щодо розбудови інформаційного суспільства – «i2010», створення Електронного Уряду «i2010 eGovernment Action Plan» та розбудови системи «Електронна Митниця» - «Customs 2013». Зокрема, багато з норм нового МКЄС спрямовані на запровадження нових митних процедур, які б відповідали стандартам, необхідним для запровадження систем електронного декларування, управління ризиками, безпаперового документообігу в митних органах тощо.

Для забезпечення правильного застосування МКЄС було прийнято Регламент Комісії ЄС про імплементацію МКЄС, або як його ще називають Імплементаційний кодекс (ІК), який складається з більш ніж 700 статей і 100 окремих додатків. В Імплементаційному кодексі конкретизуються правила і положення МКЄС та наводяться форми уніфікованих документів, які використовуються митними службами країн ЄС.

Одним з ключових документів, безумовно, є Єдиний митний тариф ЄС. Окрім ставок мита тариф містить інформацію про всі нормативні акти, що регулюють ввезення та вивезення товарів. Він видається Комісією ЄС щороку у двох варіантах: 1) офіційне видання (Community customs tariff) та інтегроване видання (Integrated tariff of the European Communities, TARIC).

Митне право ЄС, як і вся система права ЄС, представляє собою досягнення у розвитку загальносвітового правового потенціалу. Його поява визначило новий і дуже важливий етап всесвітньої історії держави і права. Регулювання економічних відносин у Європі на основі відповідних галузей європейського права є важливим компонентом існування Європейського Союзу.

УДК 349.412:332.021(477)(043.2)

Шевченко В. А., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Хом'яченко С. І., к.ю.н., доцент

ЗАКОНОДАВЧІ ОБМЕЖЕННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ

Право власності на землю не є абсолютним. У багатьох країнах світу воно обмежується в законодавчому порядку в інтересах суспільства. Конституція України (ст. 41) передбачає, що використання власності не може завдавати шкоди правам, свободам та гідності громадян, інтересам

суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі. Обмеженням права на землю слід вважати встановлену відповідно до чинного законодавства заборону або покладення на суб'єктів такого права додаткового обов'язку щодо вчинення дій, пов'язаних із набуттям, використанням та відчуженням земельних ділянок [1, с. 130].

На думку В. Федоровича, обмеженням треба вважати будь-які заборони і вимоги про утримання від вчинення певних дій, які передбачені законодавством для відповідних видів земельних ділянок при наявності певних умов, і які не застосовуються стосовно інших земельних ділянок аналогічного цільового призначення [2].

Статтею 110 Земельного кодексу України визначено, що на використання власником земельної ділянки або її частини може бути встановлене обмеження. Право власності на земельну ділянку може бути обтяжене правами інших осіб. Перехід права власності на земельну ділянку не припиняє встановлених обмежень, обтяжень. Поділ чи об'єднання земельних ділянок не припиняє дії обмежень, обтяжень, встановлених на земельні ділянки, крім випадків, коли обмеження (обтяження) поширювалося лише на частину земельної ділянки, яка в результаті поділу земельної ділянки не увійшла до сформованої нової земельної ділянки. Також Земельний кодекс України передбачає можливість встановлення обмеження прав на землю за рішенням суду. Таким чином, за способом встановлення обмеження прав на землю можна поділити на обмеження, які встановлені: законом; договором та судом. За об'єктом обмеження прав на землю виокремлюють обмеження щодо певних суб'єктів та обмеження щодо певних земель.

Проблема способів встановлення обмежень прав на землю розглядалась у працях П. Ф. Кулинича, О. А. Самончик. Так, О. А. Самончик виділила обмеження прав на землю, які можуть виникати в нормативному порядку, та обмеження прав на землю, які можуть виникати в загальному порядку, тобто за принципом відводу земель у користування. На її думку, способами встановлення обмежень прав на землю є: а) закон; б) прийняті на розвиток закону нормативні акти відповідних компетентних органів; в) порядок, прийнятий для надання землі в користування [3].

Особливим видом обмеження прав на землю, дія якого «прив'язана» до землі, є обтяження земельної ділянки. Обтяження земельної ділянки являє собою такий різновид обмеження земельних прав, при якому обмежуються права конкретних власника чи користувача конкретної земельної ділянки [1, с. 132]. Наприклад, обтяження земельної ділянки має місце у випадках встановлення земельного сервітуту, а також накладення за рішенням суду заборони щодо відчуження земельної ділянки з метою забезпечення позову тощо.

Реалізація здійснення прав на землю має задовольняти не лише

приватні інтереси, а й інтереси суспільства в цілому. Здійснивши аналіз нормативно-правових актів, приходимо до висновку, що правовому регулюванню обмежень прав на землю притаманна не системність та наявність багатьох прогалин. Це пов'язано з тим, що значна частина обмежень прав на землю була сформована під час проведення земельної реформи та запровадження приватної форми власності на землю. При цьому правове забезпечення названих обмежень здійснювалось в умовах відсутності сформованої теорії правового регулювання обмежень прав на землю.

Література

1. Шульга М. В. Земельне право України: підручник / М. В. Шульга, Г. В. Анісімова, Н. О. Багай, А. П. Гетьман та ін. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 368 с.
2. Федорович В. Обмеження прав на землю / В. Федорович [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.lawyer.org.ua/>.
3. Самончик О. А. Ограничение права землепользования сельскохозяйственных предприятий / О. А. Самончик; Акад. наук СССР; Ин-т госуд. и права. – М.: Наука, 1989. – 96 с.